

Tinning (VS):

Det er efterhånden lidt uoverskueligt at finde ud af for dem, der ikke har været med hele vejen, og på nogle måder er det også uoverskueligt for os. Jeg tror, at de almindelige medlemmer af Folketinget spørger sig selv: hvad er det egentlig, der haster sådan med alt det her? Hvad er de faktiske konsekvenser af den vedtagelse, der nu er lagt op til? Og hvad er det egentlig, FN's kritik, som man hører så meget om, handler om?

Jeg vil gerne sige noget om alle tre ting. For det første: hvorfor haster det så meget? Da justitsministeren fremsatte sit forslag, skrev han i fremsættelsestalen, at en fortsættelse af den nuværende tilstrømning betyder, at mere end 35.000 asylansøgere vil indrejse til Danmark på årsbasis – der skulle skræmmes. Nu er det jo heldigvis sådan, at vi undervejs i behandlingen af dette forslag bad om at få at vide, hvor mange der faktisk kommer. Og mens vi har behandlet dette lovforslag, er der i gennemsnit kommet 37 ansøgere om dagen. Det svarer til 13.500 på et år. Hvis strømmen fortsætter, hvis man kan kalde det en strøm, men altså hvis dette antal fortsætter, vil vi nå op på ca. 11.500 i 1986. Det afgørende argument i statsministerens åbningstale og i justitsministerens fremsættelsestale, nemlig at der er så mange, der belaster vores system, har altså vist sig ikke at holde. De medlemmer af Folketinget, der i morgen vil færdiggøre denne sag med henvisning til, at der kommer så mange, at det er uoverkommeligt, tager altså fejl.

Og det er ikke bare noget, VS siger, for det kunne man jo så se hen over, men Dansk Flygtningehjælp, som jo er nogle af dem, justitsministeren gerne vil tage hensyn til, har faktisk skrevet til Folketingets retsudvalg den 10. oktober i år:

»I øvrigt tillader de seneste dages fald i antallet af asylsøgere efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse, at man i Folketinget vil kunne give sig tid til en grundig behandling af det komplicerede spørgsmål om, hvordan en ændring kan gennemføres.«

Det er altså ikke det store antal, justitsministeren talte om; der foreligger endda en henvendelse fra Dansk Flygtningehjælp – dem, justitsministeren påstår at ville hjælpe – som siger: slå koldt vand i blodet, tag det roligt!

Så kunne vi sige: jamen hvis nu det er fuldstændig klart, hvad dette her drejer sig om, og hvad det ikke drejer sig om, var der vel ikke nogen grund til at vente, bare fordi Dansk Flygtningehjælp synes, vi kan vente. Det er jeg enig i. Men debatten har jo også vist, at det er utrolig uklart, hvad det drejer sig om.

Jeg vil gerne vende tilbage til den diskussion, vi har haft i formiddags. Vi hørte uklarheden senest, da hr. Kofod-Svendsen var heroppe. Hvad betyder dette her? Jo, hr. Kofod-Svendsen siger, meningen med det er, at vi ikke afviser nogen til et land, hvor de ikke befinder sig i en faktisk trykkesituation. Men det ved vi godt er meningen. Det, der er problemet, er, at det juridisk er skrevet på en sådan måde, at det kommer vi til alligevel. Det har hr. Ole Espersen, som i en eller anden grad kan sin jura, bekræftet her i løbet af formiddagen. Der vil ske afvisning af folk til forfølgelse, sådan er det. Det må hr. Kofod-Svendsen også vide. Det er mod hr. Kofod-Svendsens hensigter. Jeg tror også, det er mod andres hensigter. Jamen så er vi altså nødt til at have det lavet om. Det er den ene ting. Sådan som det er nu, vil der ske afvisning til faktisk forfølgelse.

Men der er et andet hovedpunkt, som vi slet ikke har diskuteret endnu, og som jeg sagde tidligere på dagen at jeg ville vende tilbage til. Det er: hvordan sker der ændringer i vurderingen af, hvilket land vi kan afvise til, og hvilket land vi ikke kan afvise til? Praksis efter denne vedtagelse vil jo være, at der står en betjent i lufthavnen med en liste, og at der står på listen: her kan vi afvise til, og her kan vi ikke afvise til. Men alle, der har beskæftiget sig bare lidt med disse spørgsmål, ved, at forholdene i de lande, vi taler om, ændrer sig løbende. Om der sker konventionsforfølgelse, om der er fare for at blive sendt videre fra ét land til et andet land, hvor der sker konventionsforfølgelse, er forhold, der ændrer sig fra måned til måned, fra uge til uge – ja tit fra dag til dag. Derfor må vi spørge: får betjenten nu besked? Når betjenten står med en eller anden asylansøger, der siger: jeg kommer ikke direkte hjemmefra, jeg er taget over en eller anden transitroute, men jeg er forfulgt dér, hvor jeg kommer fra – så siger betjenten: lad os se engang, jeg har en bog; nej, du står ikke på listen; det er du ikke. Så insisterer vedkom-